

Utemeljitev Sovretove nagrade za leto 2013,
ki jo prejme Tina Mahkota
za prevod zbirke *Dublinčani* Jamesa Joycea

Tino Mahkoto poznamo kot prevajalko dram za številna slovenska gledališča, pa tudi esejev in romanov. Če bi iskali razlog, zakaj so različna slovenska gledališča za prevoda ne le Mameta, Williamsa in Sheparda, temveč tudi Friela, Harrowerja in Synga prosila prav njo, lahko razlog bržkone iščemo na dveh koncih. Poleg samoumevne prevajalske natančnosti je eden njiju gotovo posebni posluh za živo, aktualno slovensko besedo, ki gre igralcu zlahka z jezika in poslušalcu v uho; drugi je njeno poglobljeno poznavanje literature in kulture britanskega keltskega obrobja, škotskega in irskega prizorišča, ki jamči za globoko razumevanje tematike.

O njenem ambasadorstvu družbenih obrobij britanskega otočja ne pričajo le prevodi besedil Janice Galloway, Neila Jordana, Roddyja Doylea, Samuela Becketta in drugih, pa tudi prevodi različnih »priseljenskih« literatov (Smith, Kureishi), temveč tudi njeno uredniško antološko delo in številne prodorne analize del avtorjev s tega območja. Posebno mesto v njenem opusu ima tudi George Orwell, veliki angleški družbeni komentator obrobja znotraj središča samega.

Tina Mahkota je svoje prevajalsko predstavljanje Irske v letu 2012 kronala z dvema prevodoma še enega velikana irske književnosti, Jamesa Joycea: *Pisem Nori* in *Dublinčanov*. Če smo s *Pisem Nori* dobili knjigo, ki je zanimiva ne le za literarne zgodovinarje, temveč tudi za ljubitelje vrhunske, slikovite erotične slovenščine, smo z novim prevodom *Dublinčanov* (po 57 letih, in 98 let po izvirniku) končno dobili tudi tak prevod Joyceove mojstrovine, kot izvirniku gre. James Joyce se je tudi v svojih mladostnih delih, še preden je prerasel v ikono jezikovnega iskateljstva, izkazal kot mojster slogovne dovršenosti – od malih, eliptičnih konverzacijskih karikatur dublinskega malomeščanstva do ritmiziranih valov jezikovne energije, s katerimi se loteva večnih tem, ljubezni, minevanja in smrti. V svoji prvi prozni knjigi pred nami na samosvoj način razgrne družbeni, politični in človeški svet Dublina v začetku dvajsetega stoletja; njegove vinjete so neposnemljivo vrvenje glasov, ujetih v malem, zadušljivem mestu, ki s svojo navidezno preproščino postanejo glas mesta samega. Ta je po zaslugi prevajalskega mojstrstva Tine Mahkota zdaj v vsej svoji umetniški prepričljivosti dostopen tudi slovenskemu bralcu, zato se je Komisija za nagrade in priznanja pri Društvu slovenskih književnih prevajalcev odločila, da ji za prevod *Dublinčanov* podeli Sovretovo nagrado leta 2013.